

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Zofia Rybicka-Szkibiel,

Sędziowie SA: Edyta Buczkowska-Żuk

Urszula Iwanowska (spr.),

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy ze skargi o wznowienie postępowania R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o emeryturę

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt IV U 636/14,

postanawia: oddalić zażalenie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSA Edyta Buczkowska-Żuk

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 13 listopada 2006 r., wydanym w sprawie IV U 1623/06, oddalono odwołanie R. M., w którym domagał się przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskowane prawo do emerytury ubezpieczonemu nie przysługuje, gdyż nie osiągnął on wymaganego wieku emerytalnego, tj. 60 roku życia. W konsekwencji Sąd nie badał pozostałych przesłanek do nabycia wnioskowanego świadczenia jako niedopuszczalne.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony nie wniósł apelacji. Wyrok uprawomocnił się w dniu 5 grudnia 2006 r.

W dniu 27 maja 2014 r. R. M. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 13 listopada 2006 r., sygn. akt IV 1623/06 i o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 sierpnia 2006 r.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że pismo organu rentowego z dnia 14 maja 2014 r. stanowi nowy środek dowodowy mający wpływ na wynik sprawy, z którego nie mógł on skorzystać w poprzednim postępowaniu. Z jego treści wynika zaś, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 26 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 14 dni okresów nieskładkowych, zaś staż pracy w warunkach szczególnych wynosi 15 lat, 10 miesięcy i 24 dni. R. M. zaznaczył, że wcześniej organ rentowy twierdził, iż nie legitymuje się on stażem pracy, który uprawniałby go do emerytury z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach. Ponadto skarżący podniósł, że w jego przypadku, aby uzyskać wnioskowane świadczenie, nie musiał spełniać warunku ukończenia 60 roku życia, co wynika również ze stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 7 sierpnia 2007 r.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o jej odrzucenie podnosząc, że ubezpieczony nie oparł jej na ustawowej podstawie wznowienia postępowania sądowego. Ponadto organ wskazał, że

skarga została złożona przez wnioskodawcę po upływie 5 lat od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku i już z tego powodu, w świetle przepisu art. 408 k.p.c., nie może on żądać wznowienia postępowania.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem sądu można żądać wyłącznie w wypadkach i z przyczyn określonych w art. 401 - art. 404 k.p.c., a samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865). Jeżeli zatem już z samego uzasadnienia skargi wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi, to taka skarga jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.). Dlatego też konieczne jest zbadanie, czy twierdzenia skargi będą stanowiły taką ustawową podstawę, np. czy nowe dowody są istotnie nowe, czy podane w skardze okoliczności wskazują na nieważność postępowania. Dopiero gdyby to wstępne badanie dało dla skarżącego wynik pozytywny, należałoby wyznaczyć rozprawę, w przeciwnym zaś wypadku należy postanowieniem skargę odrzucić (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, LEX nr 533863).

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że możliwość wniesienia skargi o wznowienie postępowania ograniczona jest terminami procesowymi, uregulowanymi łącznie w przepisie art. 407 i 408 k.p.c. Pierwszy, o którym mowa w art. 407 k.p.c., wynosi trzy miesiące i rozpoczyna się zasadniczo od chwili, w której osoba legitymowana do wniesienia skargi dowiedziała się o podstawie wznowienia. W przepisie art. 408 k.p.c. wskazano zaś termin pięcioletni, rozpoczynający się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, od którego wnoszona jest skarga, który jest terminem prekluzyjnym i nie podlegającym przywróceniu. Oznacza to, że nie można żądać wznowienia postępowania mimo zachowania 3-miesięcznego terminu od dowiedzenia się o podstawie wznowienia, jeżeli upłynął termin 5-letni od uprawomocnienia się wyroku. Skarga taka ulega bowiem odrzuceniu chyba, że skarga o wznowienie postępowania opiera się o podstawę pozbawienia strony możliwości działania lub podstawę związaną z nienależytą reprezentacją strony.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozstrzyganej sprawy sąd pierwszej instancji podniósł, że od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku (5 grudnia 2006 r.) a datą złożenia skargi (27 maja 2014 r.) upłynęło ponad 5 lat. Ponadto sąd meriti zapoznając się z zarzutami skargi zważył, że żadne z podnoszonych okoliczności nie mogą zostać zakwalifikowane jako przyczyny nieważności określone w art. 401 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 408 k.p.c., o czym rozstrzygnął już Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. III AUz 10/13, mocą którego oddalono zażalenie ubezpieczonego na również odrzuconą skargę o wznowienie postępowania zakończonego tym samym wyrokiem, które jest przedmiotem obecnie wniesionej skargi. Ubezpieczony podnosił wówczas, że został pozbawiony możliwości obrony swych słusznych praw, jednakże Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyraził jednoznaczne stanowisko, że twierdzenia ubezpieczonego są całkowicie bezpodstawne. W konsekwencji, już z tej przyczyny wniesiona skarga jako niedopuszczalna z mocy prawa podlegała odrzuceniu.

Dalej Sąd Okręgowy zaznaczył, że ugruntowany jest już pogląd judykatury, iż w postępowaniu odrębnym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, toczącym się z odwołania od decyzji organu rentowego wydanej na wniosek o przyznanie emerytury lub renty, niedopuszczalne jest przez żądanie ustalenia tylko niektórych przesłanek warunkujących prawo do świadczenia (vide: między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2005 r., I UK 160/04, OSNP 2005/16/255 i z dnia 9 października 2006 r., II UK 65/06, OSNP 2007/19-20/298). Tymczasem właśnie takiego rozstrzygnięcia żądał ubezpieczony przed Sądem Okręgowym w Koszalinie w sprawie o sygn. IV U 1623/06, nie negując, że prawa do wnioskowanej emerytury nie może uzyskać, gdyż nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego (k. 11 akt IV U 1523/06). Niedopuszczalne jest jednak orzekanie przez sąd ubezpieczeń społecznych o poszczególnych warunkach nabycia prawa do emerytury zamiast rozstrzygnięcia o samym prawie do świadczenia. Sąd wskazując więc, że ubezpieczony nie ukończył 60 roku życia, nie musiał badać dalszych przesłanek do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wyłącznie kumulatywnie spełnione przesłanki determinują prawo do wnioskowanej przez ubezpieczonego emerytury. Inaczej mówiąc, nawet jeśli w dacie 13 listopada 2006 r. ubezpieczony wykazałby, że posiadał wymagany przepisami prawa staż pracy ogólny i w warunkach

szczególnych, nie uzyskałby prawa do wnioskowanej emerytury, a właśnie o samym prawie do świadczenia Sąd rozstrzygał w tej dacie. Przy czym sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczony mylnie interpretuje stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich, gdzie zawarto stanowcze stwierdzenie, iż ewentualne prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu, w chwili ukończenia 60 roku życia, co zgodne jest ze stanowiskiem Sądu. Rzecznik wskazał jedynie, że prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych może nabyć ubezpieczony, który spełnia określone w tym przepisie warunki, niezależnie od tego, kiedy osiągnął wiek przewidziany w art. 32 tej ustawy (przed czy po dniu 31 grudnia 2007 r.), co zgodne jest ze stanowiskiem judykatury (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008/17-18/269).

Jednocześnie Sąd Okręgowy podniósł, że to na ubezpieczonym spoczywał obowiązek przedłożenia w organie rentowym wszystkich niezbędnych dowodów uzasadniających prawo do świadczeń i ich wysokości (art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Z dokumentów załączonych do skargi wynika zaś, że ubezpieczony w 2006 r. nie wykazał się należyłą inicjatywą w tym zakresie, a dopiero w ciągu kilku kolejnych lat dowody takie przedkładał, o czym świadczy pismo organu rentowego z dnia 14 maja 2014 r. Wszystkie te dowody miały jednak charakter nowych, a jednocześnie ujawnialnych, czyli takich, do których ubezpieczony miał możliwość dostępu, stąd nie są one objęte hipotezą przepisu 403 § 2 k.p.c. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., III CZP 134/04, LEX nr 151652).

Kierując się powyższymi względami, sąd pierwszej instancji zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę.

Z powyższym postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się R. M., który w złożonym zażaleniu wniósł o jego uchylenie i przyjęcie skargi o wznowienie postępowania do merytorycznego rozpoznania, zarzucając mu:

1) niesłuszne zdecydowanie przez Sąd o odrzuceniu skargi ze względu na upływ terminu do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, ponieważ takie rozstrzygnięcie Sądu - biorąc pod uwagę świadome i wielokrotne wystawianie przez ZUS dokumentów poświadczających nieprawdę co do rzeczywistego stażu ubezpieczeniowego oraz co do rzeczywistego stażu pracy w warunkach szczególnych - oparte na twierdzeniu, że upłynął termin, sprzeczne jest z art. 5 k.c.;

2) niesłuszne powołanie się na inne orzeczenia sądu dotyczące wcześniejszych wniosków o wznowienie przedmiotowego postępowania, ponieważ wniosek z 2014 r. oparty jest o całkowicie inną podstawę faktyczną i całkowicie nowy dokument;

3) nieprawdziwe twierdzenie przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że w sprawie o sygn. akt IV U 1523/06 skarżący nie negocjował, iż prawa do wnioskowanej emerytury nie mógł uzyskać ze względu na nie osiągnięcie wieku emerytalnego; w rzeczywistości - co znajduje potwierdzenie w aktach powołanej sprawy - ubezpieczony jednoznacznie twierdził i wykazywał, że emerytura już wówczas mu przysługiwała pomimo nie osiągnięcia wieku emerytalnego; odwołujący nigdy także nie pogodził się z argumentacją Sądu, że Sąd rzekomo „nie musiał badać dalszych przesłanek do nabycia emerytury ze względu na to, że wnioskodawca nie ukończył 60 lat” - przeciwnie, wykazywał, iż w jego przypadku nie było wymogu ukończenia 60 lat, aby otrzymał emeryturę;

4) iż nieprawdziwe jest twierdzenie Sądu na ostatniej stronie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, że „nawet, gdyby w dacie 13 listopada 2006 r. wykazał, że posiadał wymagany przepisami prawa staż pracy ogólny i w warunkach szczególnych, i tak nie uzyskałby prawa do wnioskowanej emerytury” - ponieważ, jak to potwierdził również Rzecznik Praw Obywatelskich: ubezpieczonym posiadającym na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym wykonywania pracy w szczególnych warunkach (15 lat) przysługuje prawo do emerytury, nawet jeśli nie osiągnęli wieku 60 lat, ponieważ w powołanym przepisie brak jest warunku osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat do dnia 31 grudnia 2007 r.;

5) nieprawdziwe stwierdzenie na ostatniej stronie uzasadnienia, że w przedstawionym piśmie Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznik rzekomo stanowczo stwierdza, że „ewentualne prawo do emerytury przysługuje

ubezpieczonemu w chwili ukończenia 60 roku życia” – skarżący nie rozumie: dlaczego Sąd i w jakim faktycznie celu postępuje w tak absurdalny i cyniczny sposób chcąc koniecznie po raz kolejny wmówić inną treść pisma RPO od faktycznej; dlaczego Sąd udaje, że tego zapisu nie dostrzega, albo dlaczego rażąco próbuje przeinaczyć jednoznaczna i prostą przecież wypowiedź Rzecznika Praw Obywatelskich;

6) błędne i nieprawdziwe twierdzenie, że w opisanym przypadku to na skarżącym spoczywał obowiązek przedłożenia w organie rentowym wszystkich niezbędnych dowodów uzasadniających prawo do świadczeń, podczas, gdy już w 2006 r. ZUS dysponował wszystkimi niezbędnymi dowodami i dokumentami potwierdzającymi staż ubezpieczeniowy i staż pracy w warunkach szczególnych; jednocześnie ubezpieczony podniósł, że żadnych nowych dowodów w spornej kwestii organowi rentowemu od tamtego czasu nie przedkładał, a mimo to w końcu udało mu się wymusić na ZUS wydanie zaświadczenia o wymaganych okresach posiadanych już w spornym okresie;

7) rażące nierówne i poniżające traktowanie ubezpieczonego jako strony sporu z organem państwowym, polegające na tym, że Sąd to skarżącemu zarzuca rzekome niedopełnienie obowiązków, ale całkowicie przemilcza, bagatelizuje i tym samym akceptuje rażąco sprzeczne z prawem postępowanie przedstawicieli ZUS, poświadczających wielokrotnie nieprawdę w dokumentach kierowanych do Sądu;

8) rażące naruszenie art. 304 § 2 k.p.k. bowiem Sąd zamiast dopełnić obowiązku wynikającego z powołanego przepisu, bez udzielenia odpowiedzi ubezpieczonemu na wniosek o zawiadomienie prokuratury o przestępstwie, postanowił oddalić skargę o wznowienie postępowania.

Nadto skarżący podtrzymał wniosek o powiadomienie przez Sąd Prokuratora.

W uzupełnieniu zażalenia R. M. zarzucił Sądowi Okręgowemu pominięcie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który miał do niego zastosowanie już 2006 r. Ubezpieczony ponownie podniósł, że w 2006 r. spełniał wszystkie przesłanki do przyznania emerytury, a osiągnięcie wieku 60 lat nie było takim warunkiem.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za nieuzasadnione.

Instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o presumpcję wadliwego procesu i zastąpieniu zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu wyrokowi powoduje, że przywrócenie stanu sprzed zamknięcia ulegającemu wznowieniu postępowaniu sądowemu może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie. Zasadą jest, że badanie zarówno dopuszczalności skargi, jak i merytoryczne rozpoznanie skargi następuje razem na rozprawie. Przepis pozostawia sądowi jednak możliwość wydania na posiedzeniu niejawnym postanowienia o odrzuceniu skargi (art. 410 zdanie drugie k.p.c.). Oprócz badania, czy skarga została wniesiona w terminie oraz czy opiera się na ustawowej podstawie, sąd jest zobowiązany badać również dopuszczalność skargi w ogólności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r., I CO 17/09, LEX nr 578128 oraz z dnia 10 kwietnia 2014 r., I PZ 1/14, LEX nr 1455525). Uchybienie jakiegokolwiek przesłance obliguje sąd do odrzucenia skargi. W zakresie badania podstaw wznowienia na posiedzeniu niejawnym mieści się jedynie stwierdzenie czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z podanych w Kodeksie postępowania cywilnego przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, nie zaś, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje. Reasumując, wskazać należy, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99 (OSNP 2001/4/133), sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne w zakresie upływu terminu do skutecznego wywiedzenia skargi o wznowienie postępowania przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

W sprawie należy mieć na uwadze, że R. M. wniósł o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 13 listopada 2006 r., a zgodnie z art. 408 k.p.c., po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Przy czym, pięcioletni termin rozpoczynający bieg od daty uprawomocnienia się orzeczenia będącego przedmiotem wznowienia ma charakter terminu prekluzyjnego. W postanowieniu z dnia 14 kwietnia 1999 r., II UKN 178/99 (OSNP 2000/15/599) Sąd Najwyższy przyjął, że nie jest dopuszczalne przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, jeżeli została ona wniesiona po upływie terminu określonego w art. 408 k.p.c. Zatem, termin z art. 408 k.p.c. nie podlega przywróceniu czy przedłużeniu, a jego upływ nakazuje uznać za bezskuteczną skargę złożoną z jego przekroczeniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2008 r., II PZ 31/08, OSNP 2010/11-12/139; z dnia 22 stycznia 2009 r., II PZ 38/08, LEX nr 784196 oraz z dnia 24 marca 2010 r., V CZ 16/10, LEX nr 786564).

Mając na uwadze bezsporną okoliczność, że skarga została złożona po upływie ponad 7 lat od uprawomocnienia się wyroku z dnia 13 listopada 2006 r., to jej odrzucenie przez Sąd Okręgowy należało uznać za prawidłowe. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności (wielokrotne wystawianie przez ZUS dokumentów poświadczających nieprawdę), które uzasadniają odstępnie od uwzględnienia upływu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Zarzuty ubezpieczonego formułowane wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie stanowią żadnej przesłanki wznowienia postępowania.

Jednocześnie bezspornym jest, że R. M. oparł skargę o wznowienie postępowania o podstawę określoną w art. 403 § 2 k.p.c. podnosząc, że ZUS Oddział w K. dopiero w piśmie z dnia 14 maja 2014 r. potwierdził, iż „do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodniłem 26 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 14 dni okresów nieskładkowych”, potwierdzającym w tym samym piśmie, że „udokumentowany okres mojego zatrudnienia w szczególnych warunkach do dnia 1 stycznia 1999 r. wynosi 15 lat, 10 miesięcy i 24 dni.” Zatem pismo ZUS skarżący uznaje za nowy dowód, którego nie mógł powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, a który ma wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W związku z powyższym trzeba wyjaśnić, że wykrycie okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy faktów i środków dowodowych, które - poza przesłanką ich nieujawnienia w postępowaniu prawomocnie zakończonym - były dla strony skarżącej wówczas „nieujawnialne”; przepis ten obejmuje zatem fakty nieujawnialne albo stronie nieznanne i dla niej niedostępne, natomiast fakty ujawnialne, czyli te, które strona powinna znać, bo miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu. Z powyższego wynika, że w płaszczyźnie art. 403 § 2 k.p.c. nie mieści się zarówno środek dowodowy powstały już po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, jak i istniejący przed jego wydaniem i znany stronie, którego jednak nie powołała go w poprzednim postępowaniu, choć istniała taka możliwość i obiektywna potrzeba. Natomiast skarga o wznowienie postępowania nie służy korygowaniu błędów popełnionych przez strony w poprzednim postępowaniu, ale wzruszeniu orzeczeń wydanych w określonych przez przepisy warunkach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2010 r., II PZ 5/10, LEX nr 583798). Przy czym, słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że prawny obowiązek wskazywania dowodów na poparcie swoich twierdzeń wynikający z art. 232 k.p.c., o czym ubezpieczony był pouczany, spoczywał na wnioskodawcy, jego obowiązkiem było wskazanie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów oraz wynikających z nich okoliczności. Wnioskodawca jednak nie kwestionował wówczas, że wieku 60 lat nie osiągnął, a w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie IV U 1623/06 było to przesłanką do uznania decyzji ZUS z dnia 17 sierpnia 2006 r. za prawidłową i oddalenia odwołania. Dlatego, skarga o wznowienie postępowania oparta na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. nie mogła zostać uwzględniona. Jednocześnie należy wskazać, że również pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 7 sierpnia 2007 r. nie jest nowym dowodem w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. przy czym skarżący przeprowadza swoistą interpretację treści tego pismo wyprowadzając wnioski, które mają potwierdzić jego stanowisko, ale są to wnioski sprzeczne z treścią

pisma i ugruntowanym w tym przedmiocie orzecnictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2014 r., II UK 389/13, LEX nr 1446449 i orzecznictwo tam powołane).

Bezsporne ustalenie, że skarga o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem z dnia 13 listopada 2006 r. została złożona po upływie terminu określonego w art. 408 k.p.c., a powołaną podstawą wznowienia jest przedłożenie nowych dowodów (art. 403 § 2 k.p.c.), która faktycznie nie występuje, czyni zażalenie R. M. bezzasadnym. Powyższe zwalnia sąd odwoławczy od obowiązku ustosunkowywania się do kolejnych zarzutów przedstawionych przez skarżącego w zażaleniu, bowiem nie mają one wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego postanowienia. W tym względzie Sąd Apelacyjny podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy, że sąd drugiej instancji jest obowiązany zamieścić w swoim uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść zażalenia i zakres rozpoznania są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy, ale nie ma zarazem obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska odnośnie wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11, LEX nr 1169841; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1998 r., II UKN 282/98, OSNP 1999/23/758, LEX nr 38240).

Wobec bezspornego ustalenia, że skarga została wniesiona po upływie terminu i nie jest oparta na twierdzeniu, że strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana (podstawa z art. 401 pkt. 2 k.p.c.), zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego należało uznać za zasadne.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie R. M. w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSA Edyta Buczkowska-Żuk